

1976-05-22

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Josette Riggert

FAKTA

Dokumenttype:

Udklip

Sprog:

Dansk

Arkivplacering:

HC arkiv Møn/HC Egne Tekster

DOKUMENTINDHOLD

Artikel om de nordamerikanske indianers historie og livsvilkår

TRANSSKRIFTION

12 LAND OG FOLK Lørdag-søndag 22.-23. maj 1976

Hellere rød end død!

Af Josette Riggert

USA SKAL i år festlig holde 200-året for "uafhængighedserklæringen", som Thomas Jefferson forfattede, inspireret af tidens mest fremskredne tanker om frihed og demokrati, selvbestemmelse og uafhængighed. Den bedste måde at fejre erklæringen på, ville være at efterleve dens ord, men det drømmer man ikke om. Forholdene har i de forløbne 200 år udviklet sig sådan, at prisen for de fås uindskrænkede uafhængighed, af lov og ret og uafhængighedserklæringen er de manges afhængighed i udbytning og slaveri — det kan indianerne tale med om, og det er de også begyndt at gøre, højlydt endda. De fejrer året ved at stævne den amerikanske stat gennem den såkaldte: Indian Claims Commission, for at få deres jord tilbage. Over 150 sager fra forskellige Indianerstammer og grupper er indsendt. Det kunne man den 13/2 og 29/2 læse i et amerikansk dagblad, hvor der bl.a. også stod: "Indfødte folk kræver næsten halvdelen af Canadas jord".

Disse "indfødte folk" er eskimoer og indianere som på linje med indianerne i USA kræver frastjålen jord og ejendom tilbage.

Den 4. verden

Den 3. verden så vi blive til efter den internationale konference i Bandung i 1955, hvor afro-asiatiske tidligere kolonifolk fandt sammen i forsøg på samlet at gøre krav på frihed og uafhængighed gældende over for de imperialistiske stormagter, især USA. Den 4. verden omfatter så at sige alle dem, der dengang blev glemt, nemlig Indfødte folk uden nationalitet, dvs uden en nationalitet, der svarede til deres racemæssige og kulturelle oprindelse. Indianerne blev regnet for amerikanere, eskimoer for canadiere eller danskere. Kun egentlige nationer eller stater kunne repræsenteres i Bandung — frihedsbevægelser og "indfødte" kunne evt. have fået observatørstatus.

Den 4. verdens råd, eller "Verdensrådet for indfødte folk" omfatter ca. 37 millioner i Amerika, Canada, Grønland, Latinamerika, Sverige, Norge, Finland m.fl. Dette råd blev dannet i 1974 efter et forberedende møde her i København i 1973. Rådets formål er at skabe samling blandt indfødte folk, udveksle erfaringer, arbejde for afskaffelse af mulighederne for fysisk og

kulturel ødelæggelse og folkedrab, bekæmpe racisme, etablere og forstærke oprindelige rettigheder over jord og resourcer, baseret på princippet om lighed mellem indfødte folk og folk i nationer, som måtte opgive dem. Som præsident for rådet er valgt Georg Manuel, høvding for en canadisk indianerstamme og formand for "National Indian Brotherhood" - det var iøvrigt fra denne organisation, ideen til 4. verdens rådet udgik.

USAs indianere

I "Historiebog for 2. real" kan man læse følgende om de historiske begivenheder: "Amerikanerne havde blikket vendt mod vest — mod de store sletter eller "prærier", der bredte sig vest for Alleghany-bjergene og de tretten stater. Der var enighed om, at disse områder skulle befolkes med nybyggere - dvs. hvide mænd, for indianerne var der i forvejen. Kongressen vedtog, at når et område havde fået en vis mængde indbyggere, skulle det anerkendes som et "territorium" Indianerne, som herved mistede deres jagtmarker, fik anvist plads i særlige reservater..."

Denne kortfattede fremstilling skal dække de voldsomme kampe mellem amerikanske

[illustration]

Massehængning af indianere i Minnesota 1869. Malet af John Stevens ca. 1868. (Fra Heino Døygårds bog "Vestens erobring og Wounded Knee").

"nybyggere", dvs. soldater og bevæbnede erobrergupper, der førte til drab eller anden udryddelse af ca. 1,1 million indianere. Bøflerne, der var indianernes livsgrundlag, blev ligeledes udryddet med ca. 3 millioner stk. dræbt om året. Indianernes landområder blev reduceret til 1/7 - senere til 1/25. (Perioden 1820-90).

Heino Døygård har skrevet en bog i serien: historiske problemstillinger, som hedder: Vestens erobring og

Wounded Knee: herfra er historiebogs-citatet taget. Døygårds bog er et forsøg på at skildre indianernes historie mere sandfærdigt, end det er tilfældet i de fleste historiebøger. Han har samlet materiale med beskrivelser og udtalelser om begivenhederne fra "begge parter", både indianere og hvide amerikanere, og det er blevet en god debat- og historiebog med mange billeder, især af indianere.

Wounded Knee

Døygård har også en beskrivelse af massakren ved Wounded Knee i 1890, som indianeren Black Elk har givet. Baggrunden for massakren skal bl.a. ses i den vækkelsesbevægelse, åndedansen, der omkring 1870-80

opstod og spredtes til de fleste indianerstammer i USA. Dens profet Wowoka havde indstiftet ritualen som et åndeligt ritual for fællesskab, sammenhold, kærlighed og fred - og venten. Venten på, at "tingene" skulle vende sig, og Indianerne igen få bøffelhjorde og jagtmarker. Omkring midten af 1890 forkyndte Wowoka, at nu var "tiden inde", nu ville der snart ske "noget". Det resulterede i en åndelig mobilisering hos indianerne, en øget åndedans aktivitet, som skræmte de hvide så meget, at de forbød åndedansen. Men dette toges af Indianerne som et tegn på profetiens rigtighed, og tilhængerskaren øgedes.

Sitting Bull (Siddende Tyr), som var høvding for en mægtig Sioux-stamme, blev myrdet af politi. Stammens medlemmer flygtede til en anden høvding, Big Foot (Store Fod), for at have fælles beskyttelse, hvis der skulle ske mere. Der blev da udstedt arrestordre imod Big Foot, så han satte sig sammen med 230 kvinder og børn og 120 mænd i bevægelse mod en høvding Red Cloud (Røde Skys) lejr. Det var på vej

[Illustration]

En af de store folkegrupper i USA, der ikke har grund til at føle begejstring over resultaterne af 200 års selvstændighed, er indianerne, Amerikas oprindelige beboere. Med udgangspunkt i nye bøger drager Josette Riggert sider af deres historie og tilværelse frem.

derhen, de blev nået af 500 regeringssoldater ved Wounded Knee. Indianerne blev afvæbnet, og det så i første omgang ud til, at sammenstødet ville ende fredeligt. Men så blev der affyret et skud "et eller andet sted fra", hvorfor soldaterne "føjte sig nødsaget til" at skyde 300 mænd og kvinder og børn ned. Det var Indianeren Yellow Bird, der uforvarende var kommet til at trykke på aftrækkeren, da han brødes med en soldat, der ville tage hans gevær. Big Foot blev skudt først, derefter alle de andre - også granater blev taget i brug. For denne "dåd" modtog 18 af kavaleriets soldater en kongresmedalje. Præsident Harrison udtalte dengang: " ... Det er general Miles, der skal have æren for at have givet nybyggerne grundig beskyttelse og for at have bragt de fjendtlige til underkastelse med mindst mulig tab af liv ... Det er også tilfredsstillende at føle, at dette arbejde er foregået gennem retfærdighed mod indianerne, og at de nu kan sikre sig den faste bosættelses gode indflydelse, flidens frugter og borgerskabets sikkerhed, hvis de vil..."

Massakren ved Wounded Knee blev for indianerne et symbol på den hvide mands brutalitet og ondskab. I 1973 valgte nogle hundrede bevæbnede indianere, aktive i bevægelsen "American Indian Movement", AIM, at indtage og besætte den lille landsby, der lå ved Wounded Knee. Denne aktion, der varede 70 dage, gjorde ikke bare indbyggerne i USA, men hele

verden opmærksom på deres bevægelse og legitime fordring på "hele South Dakota vest for Missouri". Det var nemlig blevet lovet dem, men løftet ikke holdt. Løftet blev heller ikke indfriet efter aktionen ved Wounded Knee, der kostede 2 dræbte og en del gasskadede, men indianerne regner det alligevel for en succes; de har vundet i samling og politisk bevidsthed.

"Det indianske menneske"

Wounded Knee 1973 gav også genlyd i Danmark. Solvognen opførte et stykke over begivenhederne og en mængde sympati og solidaritet kom til udtryk gennem artikler og læserbreve. Vagn Lundbye har også samlet beretninger om såvel 1890-massakren som 1973-aktionen. De er med i en samling: Alt er liv, hvor han gennem forskellige fortællinger, essays, digte, beretninger og illustrationer vil vise, "det indianske menneske". Han skriver meget begejstret og inspireret i forordet om indianernes forhold til "berøring", nære forhold til naturen, mangel på sans for tid, "permanente ønske om tæthed", "total oplevelse af livet", "universel harmoni", rus, evige søgen sig selv m.m. ... så vi heri næsten genkender de "nye" værdier og normer, som prægede/præger "blomsterbørnene" og "ungdomsoprøret", som han vel også må anses som del af. På en måde kan man også anse blomsterbørn, christianitter m. fl. For en slags "indfødte folk", der er i alt fald mange fællestræk, og mange af indianernes påklædningselementer, hovedbånd, fjer, amuletter og jakker, er blevet overtaget af de hjemlige "indfødte".

Man har inden for antropologi og kultursociologi det begreb, der hedder: to go native, at blive som en indfødt. Det hænder for visse forskere, der identificerer sig fuldkomment med de mennesker, hvis liv de studerer, de ønsker at blive som dem ved at optage deres kultur. Mange af dem bliver derved lovlig énøjede, de har svært ved at se andet end det gode og vidunderlige. Det er sket for Lundbye, tror jeg. Bogen koncentrerer sig om at vise det, der på forskellig vis bekræfter Lundbyes betagelse og inspiration, som jeg i øvrigt kan dele, men undlader det, som vi dog må kalde de undertrykkende sider ved det indianske samfund, ved det indianske menneskes livsvilkår. Jeg tænker først og fremmest på den enkeltes evige angst og frygt for trolddom og hekseri. Det førte i de allerfleste tilfælde til psykiske lidelser; det gav en egen underkuet dimension til det, der tager sig ud som "ydmyghed", "sagtmodighed", "selvudslettelse" m.m. Læser man for eksempel høvdingen Don Talayesvas (Hopi indianer) selvbiografi: Sun Chief, får man et forfærdeligt indtryk af, hvordan indvielsesritualernes vold efterlader dybe spor (Lundbye har intet med om disse ritualer!) af frygt, mistillid og underkastelsestrang. De overnaturlige onde væsner, børn blev truet med,

Soyoko og Natashka, som i tilfælde af "uartighed" ville komme og spise dem, er uhyggelige at læse om, selv for en voksen! Børnene blev opdraget i en atmosfære af frygt og hjælpeløshed over for disse angreb, og de lærte derved at vogte sig for at vise nogen som helst form for særlige (individuelle) evner eller initiativ, der kunne påkalde de onde.

Der kan umuligt være nogen frigørelse at hente for indianerne ved at vende tilbage til alt det oprindelige! En forarbejdning i lyset af teorierne om menneskers emancipation, økonomisk, politisk og psykologisk må indgå i frigørelsesbevægelsen. Der er ingen frigørelse at hente, hvis tro eller overtro på kræfter, der underkuer én, er til stede.

Med hensyn til Lundbyes bog - det er nok meget svært for læsere, der ikke i forvejen kender noget til indianske stammers kultur og sprog, at få udbytte af fortællingerne, ritualerne og myterne. Men enkelte digte er helt klare og taler ligefremt, som dette:

*Hvad er livet
Det er glimt
Af en ildflue i natten
det er åndedraget
af en bison ved vintertide
det er en lille skygge
som løber gennem græsset
og bliver væk i solnedgangen
(Crowfoot 1870)*

I det lille hefte: "Et indianersamfund i USA", fortæller Vagn Lundbye ellers netop om Hopi-stammen, og fremhæver de kachina-fester, som virker så undertrykkende på indianeren, som noget fantasifuldt og værdifuldt. Iflg. Hopien Sun-chiefs beretning vendes indianerne i disse kachina-fester til hyklery, fordi de ved indvielsesfesterne ser, at det, de troede var guddommeligt og "overjordisk", blot er deres far og onkler. Siger de noget, bliver de "tohjertede" og "kahopi", hvilket vil sige under bestandig beskyldning for at være heks og forræder af klanen.

I samme hefte beskriver Lundbye ellers dagliglivets gøremål og ritualer hos Hopierne, der er pueblo-indianere, d.v.s. fastboende i landsbyer mellem Arizonas bjerge. Det er sympatisk og rigtigt at ville vise os dele af indianernes liv, men skal det skabe en forståelse for indianernes livsvilkår og person kan man ikke nøjes med at skildre samfundets idealistiske sider, man må gå dybere, man må se ritualer og myter i sammenhæng med produktionsvilkårene og det omliggende amerikanske samfund, der gennem undervisning bl.a. gør en hel del indianere til konfliktfyldte grænsemennesker mellem to kulturer.

Lundbyes bøger kan ses som en introduktion til en anden (4') verden.

Læsere, der ønsker større erkendelse af de indianske samfunds sammenhænge

Læs videre næste side.

[s. 2]

Hellere rød end død

Fortsat fra foregående side.

må ty til den etnologiske og socialantropologiske litteratur.

En af Lundbyes kilder siger et sted: "Det var hvide, der skabte kapitalismen. Det var hvide, som skabte kommunismen. Det var hvide, der skabte missionsskoleme..." – men ingen har dog skabt kommunismen, det klasseløse fællesskab endnu! Mange folk er på vej, men forhåbentlig kan Lundbye se, at kommunisme

ikke kan være indiansk alene, men må omfatte verden. Når indianerne med tanke på deres race og kultur hævder: hellere rød end død, så bør det også tilføjes den mening, som kommunister giver det. Lad os også give de hvide amerikanere en chance!

Litteratur:

Heino Døyggaard: "Vestens erobring og Wounded Knee." Gyldendal. Kr. 49.00

Vagn Lundbye: "Alt er liv" I-II. Borgen. Kr. 69.00

Vagn Lundbye: "Et Indianersamfund i USA". Gyldendal. 48 sider rigt ill. Pris 36,50 kr.

"Sun Chief". Udgivet af Simmons, Yale U.P. 1942

International Herald Tribune, 13. og 29. 2. 1976.

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

Hellere rød end død!

Af Josette Riggert

USA SKAL i år fejrligholds 200-året for »uafhængigheds-erklæringen«, som Thomas Jefferson forfattede, inspireret af tidens mest fremsekredne tanker om frihed og demokrati, selvbestemmelse og uafhængighed. Den bedste måde at fejre erklæringen på, ville være at efterleve dens ord, men det drømmer man ikke om. Forholdene har i de forløbne 200 år udviklet sig sådan, at prisen for de få uindskrænkede uafhængighed, af lov og ret og uafhængigheds-erklæringen er de manges afhængighed i udbygning og alavert – det kan indianerne tale med om, og det er de også begyndt at gøre, højtid endda. De fejrer året ved at stævne den såkaldte Indian Claims commission, for at få deres jord tilbage. Over 150 sager fra forskellige indianerstammer og grupper er indsendt. Det kunne man den 13/2 og 29/2 læse i et amerikansk dagblad, hvor der bl.a. også stod: »Indfødte folk kræver næsten halvdelen af Canadas jorde. Disse »indfødte folk er eskimoor og indianere som på linje med indianerne i USA kræver frastjålet jord og ejendomme tilbage.«

Den 3. verden

Den 3. verden så vi blive til efter den internationale konference i Bandung i 1955, hvor afrikaniske tidligere kolonifolk fandt sammen i forsøg på samlet at gøre krav på frihed og uafhængighed gældende over for de imperialistiske stormagter, især USA. Den 4. verden omfatter så at sige alle dem, der dengang blev glemt, nemlig indfødte folk uden nationalitet, dvs uden en nationalitet, der svarede til deres racemæssige og kulturelle oprindelse. Indianerne blev regnet for amerikanere, eskimoor for canadere eller danskere. Kun egentlige nationer eller stater kunne repræsenteres i Bandung – frihedsbevægelser og »indfødte« kunne evt. have fået observerestatus.

Den 4. verdens råd, eller »Verdensrådet for indfødte folk« omfatter ca. 37 millioner i Amerika, Canada, Grønland, Latinamerika, Sverige, Norge, Finland m.fl. Dette råd blev dannet i 1974 efter et forberedende møde her i København i 1973. Rådets formål er at skabe samling blandt indfødte folk, udveksle erfaringer, arbejde for afskaffelse af mulighederne for fysisk og kulturel udryddelse og folkedrab, bekæmpe racisme, etablere og forstærke oprindelige rettigheder over jord og resourcer, baseret på princippet om lighed mellem indfødte folk og folk i nationen, som måtte opgive dem. Som president for rådet er valgt Georg Mannel, høveding for en canadisk indianerstamme og formand for »National Indian Brotherhood« – det var levrigt fra denne organisation, ideen til 4. verdens råd stod.

USAs indianere

I »Historiebog for 2. real« kan man læse følgende om de historiske begivenheder: »Amerikanerne havde tilkøbt vendt mod vest – mod de store sletter eller »prærier«, der brente sig vest for Alleghany-bjergene og de tretten stater. Det var enighed om, at disse områder skulle befolkes med »nybyggere« – dvs. hvide mænd, for indianerne var der i forvejen. Kongressen vedtog, at når et område havde fået en vis mængde »nybyggere«, skulle det anerkendes som et »territorium« ... indianerne, som herved mistede deres jagtmarker, fik anvist plade i særlige reservater ...«

Denne kortfattede fremstilling skal dække de videnskabelige kampe mellem amerikanerne

Massedødelighed af indianere i Minnesota 1868. Malet af John Stevens ca. 1868. (Fra Heino Doygaard bog »Vestens erobring og Wounded Knee«).

»nybyggere«, dvs. soldater og bevåbnede erobrergupper, der førte til drab eller anden udryddelse af ca. 1,1 million indianere. Bøllerne, der var indianernes livgrund, blev ligeledes udryddet med ca. 3 millioner stk. drabsvæbner om året. Indianernes landsområde blev reduceret til 1/7 – senere til 1/25. (Perioden 1820-90).

Heino Doygaard har skrevet en bog i serien: historiske problemstillinger, som hedder: Vestens erobring og Wounded Knee: herfra er historiebogens citat taget. Doygaard bog er et forsøg på at skildre indianernes historie mere sandfærdigt, end det er tilfældet i de fleste historiebøger. Han har samlet materiale med beskrivelser og udtalelser om begivenhederne fra »begge« parter, både indianere og hvide amerikanere, og det er blevet en god debat- og historiebog med mange billeder, især af indianere.

En af de store folkegrupper i USA, der ikke har grund til at føle begejstring over resultaterne af 200 års selvstændighed, er indianerne, Amerikas oprindelige beboere. Med udgangspunkt i nye bøger skriver Josette Riggert sider af deres historie og tilværelse frem.

derhen, de blev nået af 500 regeringsoldater ved Wounded Knee. Indianerne blev afvæbnet, og det så i første omgang ud til, at sammenstødet ville ende fredeligt. Men så blev der aftryk og skud set eller andet sted fra, hvorfor soldaterne »faldt sig nadsaget« til at skyde 300 mænd og kvinder og børn ned. Det var indianeren Yellow Bird, der uforvarende var kommet til at trykke på udtækkelsen, da han brød med en soldat, der ville tage hans gevær. Big Foot blev skudt først, derefter alle de andre – også granater blev taget i brug. For denne »dåde« modtog 18 af kavalariets soldater en kongesmedalje.

Præsident Harrison udtalte dengang: »... Det er general Miles, der skal have æren for at have givet »nybyggerne« grundig beskyttelse og for at have bragt de fjendtlige til underkastelse med mindst mulig tab af liv ... Det er også tilfredsstillende at føle, at dette arbejde er foregået gennem retfærdighed mod indianerne, og at de nu kan sikre sig den faste bosættelses gode indflydelse, flodens frugter og borgerskabets sikkerhed, hvis de vil ...«

Massakren ved Wounded Knee blev for indianerne et symbol på den hvide mands brutalitet og ondskab. I 1973 valgte nogle hundrede bevåbnede indianere, aktive i bevægelsen »American Indian Movement«, AIM, at indtage og besætte den lille landsby, der lå ved Wounded Knee. Denne aktion, der varede 70 dage, gjorde ikke

bare indbyggerne i USA, men hele verden opmærksom på deres bevægelse og legitime fordring på hele South Dakota vest for Missouri. Det var nemlig blevet lovet dem, men løftet ikke holdt. Løftet blev heller ikke indfriet efter aktionen ved Wounded Knee, der kostede 2 dræbte og en del sårede, men indianerne regner det alligevel for en succes: de har vundet i samling og politisk bevidsthed.

»Det indianske menneske«

Wounded Knee 1873 gav også genlyd i Danmark. Solvognen opførte et stykke over begivenhederne og en mængde sympati og solidaritet kom til udtryk gennem artikler og læsebreve. Vagn Lundby har også samlet beretninger om såvel 1890-massakren som 1973-aktionen. De er med i en samling: Alt er liv, hvor han gennem forskellige fortællinger, essays, digte, beretninger og illustrationer vil vise, »det indianske menneske«. Han skriver meget begejstret og inspireret i forordet om indianernes forhold til »berøring«, mere forhold til naturen, manglet på sans for tid, »permanente ønske om tæthed«, »total oplevelse af livet«, »universel harmoni«, »nærværelse af sig selv m.m.« ... så vi heri næsten genkender de »nye« værdier og normer, som prægede/præger »biomater-børnene« og »ungdomsoprøret«, som han vel også må anse som del af. På en måde kan man også anse blomsterbørn, kristianitter m.fl. for en slags »indfødte folk«, der er i alt fald mange ligheder med mange af indianernes påklædnings-elementer, hovedbånd, fjer, amuletter og jakker, er blevet overtaget af de hjemlige »indfødte«.

Man har inden for antropologi og kultursociologi et begreb, der hedder: to go native, at blive som en indfæddet. Det hænder for visse forskere, der identificerer sig fuldkomment med de mennesker, hvis liv de studerer, de ønsker at blive som dem ved at optage deres kultur. Mange af dem bliver derved lovlig enøje, de har svært ved at se andet end det gode og vidunderlige. Det er sket for Lundby, tror jeg. Bogen koncentrerer sig om at vise det, der på forskellig vis bekræfter Lundbys betagelse og inspiration, som jeg i øvrigt

kan dele, men undlader det, som vi dog må kalde de undertrykkende sider ved det indianske samfund, ved det indianske menneskes livsvilkår. Jeg tænker først og fremmest på den enkeltes evige angst og frygt for troddom og helseri. Det førte i de allerførste tilfælde til psykiske lidelser; det gav en egen underkøst dimension til det, der tæger sig ud som »yndyngede«, »sagtmodighed«, »selvudødelighed« m.m. Læser man for eksempel høvedingen Don Talayevass (Hopi indianer) selvbiografi: Sun Chief, får man et forfølelsesfuldt indtryk af, hvordan individer i deres vildt vold efterlader dybe spor (Lundby har intet med om disse ritualer!) af frygt, mistillid og underkastelsesstrang. De overnaturlige onde væsner, børn blev truet med, Soyoko og Natashka, som i tilfælde af uærlighed ville komme og spise dem, er ubegribelige at læse om, selv for en voksen! Børnene blev opdraget i en atmosfære af frygt og hjælpeløshed over for disse angreb, og de lærte derved at vogte sig for at vise nogen som helst form for særlige (individuelle) evner eller initiativ, der kunne påkalde de onde.

Der kan umuligt være nogen frigørelse at hente for indianerne ved at vende tilbage til alt det oprindelige! En forarbejdning i lyset af teorierne om menneskers emancipation, økonomisk, politisk og psykologisk må indgå i frigørelsesbevægelsen. Der er ingen frigørelse at hente, hvis tro eller overtro på kræfter, der underkuer én, er intet at sige.

Med hensyn til Lundbys bog – det er nok meget svært for læsere, der ikke i forvejen kender noget til indianske stammers kultur og sprog, at få udbytte af fortællingerne, situationerne og myterne. Men enkelte digte er helt klare og taler ligefremt, somgædet:

Hvad er livet
Det er glimt i øjet
af en lidelse i naturen
af en dæddragt
af en blis ved vintertide
der er lille »skage«
som løber gennem græsset
og bliver væk i solnedgangen
(Crowfoot 1970)

I det lille hefte: »Et indianersamfund i USA«, fortæller Vagn Lundby ellers noget om Hopi-stammen, og fremhæver de kachina-fester, som virker så undertrykkende på indianeren, som noget fantastisk og værdifuldt. Iflg. Hopi-Indianers beretning vendes indianerne i disse kachina-fester til hykleri, fordi de ved individerne fester ser, at det, de troede var guddommeligt og »overgydende«, blot er deres far og onkler. Siger de noget, bliver de støttet af skrik og hyl, hvilket vil sige under bestående beskyddning for at være nødt og forrådt af klanen.

I samme hefte beskriver Lundby ellers dagligtlevets gennemløb og ritualer hos Hopierne, der er pueblo-indianere, d.v.s. fastboende i landsbyer mellem Arizonas bjerge. Det er sympatisk og rigtigt at ville vise os dele af indianernes liv, men skal det skabe en forståelse for indianernes livsvilkår og person kan man ikke nøjes med at skildre samfundet ideelt og ideelt. Det er vigtigt at se på de menneskelige vilkårene og det omgivende amerikanske samfund, der gennem underkastning bl.a. gør en hel del indianere til konfliktskyede grænsemennesker mellem to kulturer.

Lundbys bøger kan ses som en introduktion til en anden (4.) verden. Læsere, der ønsker større erkendelse af de indianske samfunds sammenhænge

Læs videre næste side.

Hellere rød end død

Fortsat fra foregående side.

må ty til den etnologiske og socialantropologiske litteratur.

En af Lundbyes kilder siger et sted: »Det var hvide, der skabte kapitalismen. Det var hvide, som skabte kommunismen. Det var hvide, der skabte missionsskolerne . . .« — men ingen har dog skabt kommunismen, det klasseløse fællesskab endnu! Mange folk er på vej, men forhåbentlig kan Lundbye se, at kommunisme ikke kan være indiansk alene, men må omfatte verden. Når indianerne med tanke på deres race og kultur hævder: hellere

rød end død, så bør det også tilføjes den mening, som kommunister giver det. Lad os også give de hvide amerikanere en chance!

Litteratur:

Heino Døygard: »Vestens erobring og Wounded Knee.« Gyldendal. Kr. 49.00

Vagn Lundbye: »Alt er liv« I-II. Borgen. Kr. 69.00

Vagn Lundbye: »Et Indianersamfund i USA«. Gyldendal. 48 sider rigt ill. Pris 36,50 kr.

»Sun Chief«. Udgivet af Simmons, Yale U.P. 1942
International Herald Tribune, 13. og 29. 2. 1976.